Autor: Slavo Kalma, Zverejnené: 21.12.2024, Aktualizované: 24.12.2024

Deň osemnásty - VYTRVALÉ SRDCE PRE HĽADAJÚCICH

Dnes sme v evanjeliu počuli, ako sa Mária ponáhľala na ceste k Alžbete. Aj ona putovala, keď čakala na Pána Ježiša. My putujeme po našej cestičke maľovanej srdcom. Dnes navštívime Turecko, kde sestry lásky prevádzkujú nemocnicu. Naším mottom bude vytrvalosť a láska - v tom, ako kráčame, počúvame, čakáme a nachádzame Ježiša na našich každodenných cestách.

V čase, keď žil sv. Vincent de Paul (17. storočie), mnohí ľudia trpeli nedostatkom jedla, oblečenia, domova a chýbala im aj rodina. Ľudia trpeli ešte viac kvôli neustálym vojnám, ktoré Francúzsko viedlo. Mnohé deti museli žobrať, aby sa vôbec najedli. Boli aj takí, ktorí im pomohli, ale nie vždy to stačilo. Keď niekomu darovali peniaze na jedlo, bola to síce dobrá pomoc, ale len na chvíľu.

Príbeh:
Jedného dňa, keď som sa pripravoval na svätú omšu v mestečku Chätillon [vyslovuje sa Šatijó], kde som bol farárom, prišla za mnou žena s naliehavou prosbou. Povedala mi, že neďaleko dediny žije rodina, ktorá je veľmi chudobná a nemá vôbec nič. Všetci jej členovia sú chorí a nikto sa o nich nemôže postarať, nemajú ani jedlo, ani lieky. Mňa sa ich situácia veľmi dotkla, a preto som o nich rozprával aj vo svojej kázni, aby som ich spomenul ostatným farníkom.
A viete, čo sa stalo? Večer som sa s priateľom rozhodol navštíviť túto rodinu, aby som im pomohol. Na ceste som však stretol mnoho ľudí, ktorí sa tam tiež vybrali, alebo sa už vracali domov po tom, ako im pomohli. Bol som veľmi rád, že ľudia reagovali s takou ochotou. Keď som k rodine prišiel, videl som ich veľkú chudobu na vlastné oči. Najťažšie chorým som vyslúžil sviatosti a bol som dojatý, keď som videl množstvo jedla a vecí, ktoré farníci rodine priniesli. Uvedomil som si však, že je toho viac, ako potrebovali a niektoré veci mohli vyjsť nazmar, ak sa všetko nespotrebuje.
Vtedy som dostal nápad. Zvolal som skupinu zbožných žien z dediny a navrhol som im, aby vytvorili spoločenstvo, ktoré bude pravidelne pomáhať chudobným a chorým. Ženy sa pustili do práce a dohodli sa, že každý deň niekto z tohto spoločenstva navštívi rodiny v núdzi a donesie im, čo potrebujú. Takto sa pomoc využila efektívne a nič nevyšlo nazmar. Podobné bratstvá milosrdenstva som založil aj na iných miestach. Bolo ich stále viac a čoskoro sa stali známymi po celom Francúzsku a teraz aj po celom svete.

Sv. Vincent nás dnes učí, že musíme mať srdce otvorené pre potreby iných. Ak budeme vytrvalo pomáhať, náš príklad povzbudí druhých. Len súcit však nestačí, pretože z neho sa ešte nikto nikdy nenajedol. Musí sa to zmeniť na konkrétne činy. Teda na naše dobré skutky.

Prečo sme dnes v Turecku? Sestry Vincentky napriek nepriaznivým podmienkam a mnohým nebezpečenstvám spravujú v Istanbule nemocnicu. V tejto nemocnici, nazvanej po svätom Jurajovi, sa môžu liečiť ľudia rôznych vierovyznaní a utečenci, najmä zo Sýrie. Raz do týždňa môžu prísť na ošetrenie ľudia v núdzi aj bez peňazí. Táto nemocnica je miestom, kde sa pomoc poskytuje nielen náhodne, ale systematicky a vytrvalo podľa vzoru sv. Vincenta.
Niekedy potrebujeme „duchovnú lupu“, aby sme v druhom človeku videli niečo viac, aby sme v živote videli niečo viac... Úloha, ktorú máme, je veľmi ťažká: dať si na nejaký čas konkrétne predsavzatie alebo zostať verný už prijatému rozhodnutiu.

ŠPECIÁLNA MISIA - ÚLOHA
Dám si konkrétne predsavzatie, v ktorom vytrvám.
OTÁZKA
Ako pomáhajú sestry Vincentky v Turecku tým, ktorí to potrebujú?.

späť na Úvodnu sekciu